

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 2T/165/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614010295
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2015:8614010295.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník, samosudcom Mgr. Ivom Maruščákom, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26. februára 2015 vo Svidníku v trestnej veci obž. Y. U. takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný :

Y. U., W.. XX.XX.XXXX vo Svidníku, trvalé bydlisko
Š. Č.. XXX, okr. Stropkov,

sa uznáva za vinného, že

dňa 28.09.2014 v čase o 02.00 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Renault THALIA, evidenčného čísla L.-XXX E., aj keď nie je držiteľom vodičského oprávnenia, po účelovej komunikácii v Šandali, časť Roveň, od lyžiarskeho vleku smerom na Stropkov, pričom počas jazdy sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, s vozidlom zišiel na trávnatý porast po pravej strane cesty v smere svojej jazdy, kde prednou časťou vozidla narazil do stĺpa telekomunikačného vedenia, následne s vozidlom prešiel cez cestu III. triedy č. 55714, kde narazil do kovového zábradlia betónového priepustu a následne s vozidlom havaroval v priekope, z miesta nehody odišiel bez oznámenia dopravnej nehody, po jeho vypátraní hliadkou OO PZ Stropkov sa podrobil dychovej skúške, pričom bolo zistené, že vozidlo viedol s hladinou 0,84 miligramov etanolu na liter vydychovaného vzduchu, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. a/, c/, § 66 ods. 2 písm. a/, d/ v nadväznosti na ust. § 137 ods. 2 písm. a/, c/, p/ zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov,

t e d a

vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku,

č í m s p á c h a l

prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona a § 54 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona trest povinnej práce vo výmere 150 (stopäťdesiat) hodín.

Podľa 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona sa obžalovanému u k l a d á trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá pod dobu 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. u k l a d á peňažný trest v sume 300 (tristo) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu súd ustanovuje náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd ukladá obž. povinnosť nahradiť poškodeným: E. U., W.. XX.XX.XXXX, bytom Šandal č. XX, okr. Stropkov škodu v sume 1500,- eur, L. Y. T. L. škodu v sume 80,- eur, L. T. T. škodu v sume 120,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd odkazuje poškodenú E. U., W.. XX.XX.XXXX, F. Š. Č.. XX, I.. L. so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný prokurátor vo Svidníku podal dňa 8.12.2014 obžalobu na obv. Y. U. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku po poučení podľa § 257 ods. 5 Tr. poriadku urobil vyhlásenie, že je vinný zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Na to súd postupoval podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku, kde obžalovaný na všetky položené otázky odpovedal „áno,,.

V zmysle § 257 ods. 6 Tr. poriadku súd zistil stanovisko prokurátora, pričom ten navrhol, aby súd prijal vyhlásenie obžalovaného.

Následne súd postupujúc podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku uznesením rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a zároveň podľa § 257 ods. 8 Tr. poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná, teda čo do výroku o vine a na hlavnom pojednávaní sa vykoná iba dokazovanie súvisiace s rozhodnutím o druhu a výmere trestu ako aj výroku o náhrade škody.

Pri takto ustálenom skutkovom stave a s prihliadnutím na vyhlásenie obžalovaného súd má dôvodne za to, že obžalovaný ako trestne zodpovedný subjekt dňa 28.09.2014 v čase o 02.00 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Renault THALIA, evidenčného čísla L.-XXX E., aj keď nie je držiteľom vodičského oprávnenia, po účelovej komunikácii v Šandali, časť Roveň, od lyžiarskeho vleku smerom na Stropkov, pričom počas jazdy sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, s vozidlom zišiel na trávnatý porast po pravej strane cesty v smere svojej jazdy, kde prednou časťou vozidla narazil do stĺpa telekomunikačného vedenia, následne s vozidlom prešiel cez cestu III. triedy č. 55714, kde narazil do kovového zábradlia betónového priepustu a následne s vozidlom havaroval v priekope, z miesta nehody odišiel bez oznámenia dopravnej nehody, po jeho vypátraní hliadkou OO PZ Stropkov sa podrobil dychovej skúške, pričom bolo zistené, že vozidlo viedol s hladinou 0,84 miligramov etanolu na liter vydychovaného vzduchu, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. a/, c/, § 66 ods. 2 písm. a/, d/ v nadväznosti na ust. § 137 ods. 2 písm. a/, c/, p/ zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Čím svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona.

Spáchaním tohto prečinu obžalovaný porušil záujem spoločnosti na ochrane života, zdravia ľudí alebo majetku pred osobami, ktoré pod vplyvom návykovej látky vykonávajú zamestnanie, či inú činnosť, ktorou ohrozujú tieto chránené záujmy.

Obžalovaný konal úmyselne a to formou nepriameho úmyslu tak ako to predpokladá ustanovenie § 15 písm. b/ Tr. zákona, keďže vedel, že ak požije alkoholické nápoje a privedie sa do stavu vylučujúcom spôsobilosť riadiť motorové vozidlá, tak pri riadení motorového vozidla bude vykonávať činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život, zdravie ľudí, či spôsobiť značnú škodu na majetku a pre prípad, že sa tak stane bol s tým uzromený.

Súčasne vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je závažnosť za vinu kladeného prečinu obžalovanému, vyššia než nepatrná.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní v rámci záverečnej reči svoje konanie oľutoval. Uviedol, že v súčasnosti žije v spoločnej domácnosti s matkou, otec je už nebohý, má troch mladších súrodencov, je riadne na dobu neurčitú zamestnaný v štátnej spoločnosti M. I. E. I. Ž. E..L., H. Q., pričom sa aktívne podieľa na chode spoločnej domácnosti, kde aj finančne prispieva. V súčasnosti je slobodný, vážnejší vzťah nemá. S poškodenou E. U. sa dohodol a v pravidelných mesačných splátkach uhradza spôsobenú škodu, pričom ostatná škoda je uhrádzaná z povinného zmluvného poistenia.

Súd postupoval v danom prípade pri určovaní druhu trestu a jeho výmery nasledovne.

Slovenské trestné právo je založené na zásadách humanizmu a preto vychádza z princípu, že trestná represia musí byť úmerná a rozumná, a teda má spôsobovať ujmu len v takom rozsahu, aký je nevyhnutný pre splnenie účelu trestu. Vychádza z ústavného princípu proporcionality, kde so zreteľom na individuálne zvláštnosti prípadu, osobné vlastnosti a pomery páchatel'a, má byť páchatel'ovi ukladaný len taký trest (pokiaľ ide o jeho druh a výmeru), ktorý bude na dosiahnutie jeho účelu nevyhnutný.

Podľa názoru súdu je vždy nevyhnutné pri ukladaní konkrétneho trestu skúmať aj vzťah medzi verejným záujmom predstavovaným účelom trestu a základným právom a slobodou, do ktorých ukladaný trest zasahuje a ktoré sú síce zákonom obmedziteľné, avšak len za predpokladu, že ide o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a sledovaný cieľ (v tomto prípade účel trestu) nemožno dosiahnuť inak. Z toho pohľadu potom možno za primeraný a spravodlivý považovať iba trest takého druhu a výmery, ktorý je na dosiahnutie jeho účelu nevyhnutný. Treba pritom zdôrazniť, že trest nie je sám o sebe účelom a nepredstavuje odplatu za spáchaný trestný čin. Jeho základným cieľom je ochrana spoločnosti pred páchatel'om trestného činu tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov.

Primárnou zásadou účelu trestu vyjadrenou v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zákona, je ochrana spoločnosti pred páchatel'om trestného činu, vyjadrená vo forme represie (trestu), pričom tresty chápeme ako právne prostriedky na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Zámerom rekodifikácie Trestného zákona bola okrem iného aj snaha v oblasti sankcií zmeniť ich filozofiu ukladania tak, aby v jej rámci bol trest odňatia slobody chápaný ako "ultima ráció" a široko využívať alternatívne sankcie a odklony a to tak v záujme ochrany spoločnosti, ako aj pozitívnej motivácie páchatel'a. Už spomínaný princíp "ultima ráció", tak vo vzťahu k trestu odňatia slobody má vytvárať pomerne široký priestor pre alternatívne tresty a prehlbovať tak zásadu humanizmu, ktorá je jednou zo základných zásad trestného práva.

Podľa platného Trestného zákona medzi alternatívne sankcie (tresty), či tzv. odklony možno zaradiť okrem iného aj inštitút trestu povinnej práce, peňažného trestu, či trestu zákazu činnosti.

S prihliadnutím na uvedené súd preto pri ukladaní trestu bral do úvahy nasledovné.

Pri určovaní druhu a výmery trestu uloženého obžalovanému sa súd riadil základnými zásadami uvedenými v ustanovení § 34 Tr. zákona a bral teda do úvahy konkrétne okolnosti spojené so spôsobom spáchania trestného činu a jeho následkom, zavinením, pohnútkou, poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, osobou páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Súčasne prihliadol aj na to, že trest má predovšetkým postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Tr. zákona).

V prípade obžalovaného súd odôvodnený záver, že k dosiahnutiu účelu trestu predpokladaného Trestným zákonom v jeho prípade nie je treba uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, keďže v danom prípade sa obžalovaný dopustil úmyselného prečinu v čase plynutia skúšobnej doby podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody tak, ako to predpokladá zásada upravená v § 49 ods. 2 Tr. zákona, opiera o skutočnosti zistené pri posúdení povahy spáchaných trestných činov obžalovaného a možnosti jeho nápravy a teda posúdenia jeho osoby a pomerov.

Pri posudzovaní povahy spáchaných trestných činov obžalovaným a to s prihliadnutím na druh a význam porušeného záujmu chráneného Trestným zákonom, na konanie charakterizujúce objektívnu stránku prečinu a formu zavinenia súd dospel k záveru, že v danom prípade ide o typovo menej závažnú trestnú činnosť.

Súd poukazuje na skutočnosť, že zákonodarca pri skutkovej podstate žalovaného trestného činu (prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona) stanovil trestnú sadzbu do jedného roka odňatia slobody, ktorá je najnižšou trestnou sadzbou v rámci osobitnej časti Trestného zákona. Týmto zaradil tento trestný čin medzi „najmenej nebezpečné“.

Je zrejmé, že obžalovaný potom, čo požil alkoholické nápoje riadil motorové vozidlo a to aj napriek tomu, že nie je oprávneným držiteľom vodičského preukazu a dokonca z miesta dopravnej nehody odišiel bez jej oznámenia, čo mu zjavne prirážuje a na jednej strane zvyšuje to závažnosť jeho konania.

Na druhej strane k záveru o menšej nebezpečnosti činu obžalovaného súd zas dospel za súčasného posúdenia spôsobu vykonania činu a teda skutkových okolností, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný neriadil motorové vozidlo po ceste I., či II. triedy, kde sa predpokladá vysoká frekvencia pohybu iných motorových vozidiel, teda účastníkov cestnej premávky, ale motorové vozidlo riadil v čase okolo 02:00 hod. po účelovej komunikácii, ktorá sa využíva na prechod k rekreačnej časti pri meste Stropkov zvanej " Pod vlekom ", mimo obce, na ktorej riadenie vozidla nezvládol, zišiel na trávnatý porast, narazil do stĺpu, následne vozidlom prešiel cez cestu III. triedy, prerazil kovové zábradlie betónového priepustu, cez ktoré vozidlom prepadol a na kapote auta zostal ležať v priekope. Opäť súd len pripomína, že ak aj obžalovaný riadil vozidlo cez cestu, tak len cez cestu III. triedy v ranných hodinách cca o 02:00 hod., ktorá sa využíva na prechod na spomínanú účelovú komunikáciu, keď ani na spomínanej ceste III. triedy v takomto čase a na takomto mieste sa nepredpokladá prakticky žiadna frekvencia pohybu účastníkov cestnej premávky. Samozrejme tieto skutočnosti súdom uvádzané neznamenajú, že aj pre takéto úseky cestnej komunikácie neplatia pravidlá cestnej premávky tak ako to predpokladá zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Súd ďalej skúmal motiváciu konania obžalovaného, jeho mieru zavinenia, rozsahu spôsobených následkov a existencie poľahčujúcich a prirážajúcich okolností.

Obžalovaný tak konal v úmysle pomôcť známemu, ktorého riadiac auto po účelovej komunikácii (tzv. "poľnej ceste") odviezol na ním určené miesto a pri návrate späť vlastne riadenie nezvládol.

Konal tak v nepriamom úmysle niekomu spôsobiť zranenia, či ublížiť na zdraví, či spôsobiť škodu na majetku, avšak ak tak konal, vedel, že takýto následok spôsobiť môže, pričom samotný rozsah spôsobenej škody zodpovedá typovo totožným následkom spôsobených pri páchaní takejto trestnej činnosti.

Taktiež súd zisťoval poľahčujúce a prirážajúce okolnosti v predmetnej trestnej veci. Súd zistil poľahčujúcu okolnosť a teda, že obžalovaný sa k skutku mu kladenému za vinu priznal a svoje konanie oľutoval, tak ako to predpokladá ustanovenie § 36 písm. l/ Tr. zákona, zistil však už spomínanú prirážajúcu okolnosť a to, že obžalovaný už bol súdne trestaný tak ako predpokladá ustanovenie § 37 písm. m/ Tr. zákona.

Pri hodnotení osoby obžalovaného a jeho pomerov súd zistil nasledovné.

Obžalovaný žije v spoločnej domácnosti s mamou a troma mladšími súrodencami v odľahlejšej časti obce Šandal tzv. "Roveň", bez otca, ktorý je nebohý. Obžalovaný je v súčasnosti zamestnaný ako robotník v štátnej spoločnosti M. I. E. I. Ž. E..L., H. Q., pričom sa aktívne podieľa na chode spoločnej domácnosti, kde aj finančne prispieva. V súčasnosti je slobodný, vážnejší vzťah nemá. Z toho je zrejmé, že v súčasnosti obžalovaný predstavuje pre spoločnú domácnosť, v ktorej žije, pravidelný prísun finančných prostriedkov. V mieste trvalého bydliska ako aj u zamestnávateľa je hodnotený kladne.

Obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania priestupku na úseku občianskeho spolunažívania rozhodnutím Okresného úradu v Stropkove zo dňa 18.7.2014, zo skutku ktorého sa mal dopustiť dňa 9.10.2013.

Obžalovaný bol doposiaľ jedenkrát súdne trestaný a to trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 6.8.2013 sp. zn. 3T/93/2013, právoplatný vo vzťahu k obžalovanému dňa 1.7.2014, ktorým bol uznaný vinným spolu s bratom M. U. a s ďalšími tromi páchatelmi zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 (dva) roky. Súd poukazuje na to, že obžalovaný sa skutku spoločne s ďalšími štyrmi páchatelmi, dopustil ešte dňa 18.12.2009, teda skoro päť rokov od skutku, ktorý mu je kladený za vinu v danom prípade.

Ako je zrejmé, skutku, pre ktorý sa vedie proti obžalovanému trestné stíhanie v konaní pred súdom sa dopustil v čase plynutia skúšobnej doby.

Súd zisťoval aj okolnosti rozhodné pre posúdenie možnosti nápravy obžalovaného, bral do úvahy jeho doterajšie správanie, príčiny, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu, prostredie, v ktorom žije a či sa v minulosti už dopustil protiprávneho konania.

Opierajúc o zistené skutočnosti súd v prípade obžalovaného konštatuje, že protiprávneho konania sa dopustil prakticky ani nie po troch mesiacoch od nadobudnutia právoplatnosti predchádzajúceho odsudzujúceho rozsudku. Prvého skutku v roku 2009 sa so spolupáchatelmi dopustil skoro ako dvadsaťtri ročný. Je zrejmé, že potom žil usporiadaným spôsobom života až na spomínaný priestupok. Následne ako už bolo konštatované skôr, až po uplynutí viac ako štyri a pol roka od spáchania skutku, bol rozhodnutím súdu uznaný vinným pre predchádzajúcu trestnú činnosť a bol mu uložený trest a v krátkom čase nato samozrejme v čase plynutia skúšobnej doby sa dopustil opäť úmyselného protiprávneho konania stále ako dvadsaťosem ročný. Súd hodnotí toto jeho správanie v oboch prípadoch ako skratové a neuvážené spojené ešte stále s mladíckou nerozvážnosťou. Vzhľadom na to, že medzi uvedenými skutkami sa ďalšieho protiprávneho konania nedopustil a žil riadnym spôsobom života, nakoľko je riadne zamestnaný, žije v spoločnej domácnosti s matkou a tromi mladšími súrodencami, vzhľadom na tieto skutočnosti súd hodnotí prognózu nápravy obžalovaného pozitívne a zastáva názor, že v danom prípade je opodstatnené uvažovať o uložení iného druhu trestu ako nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré súd zisťoval a prihliadal na nich pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, tak ako to predpokladá ustanovenie § 34 ods. 3, ods. 4 Tr. zákona, má za to, že v prípade obžalovaného pre dosiahnutie účelu trestu vzhľadom na pozitívnu prognózu nápravy obžalovaného zastáva názor, že ukladanie trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom by v danom prípade bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a je presvedčený, že účel trestu tak ako to predpokladá Trestný zákon je možné dosiahnuť aj uložením iného druhu trestu, ako trestu odňatia slobody.

Súd preto obžalovanému uložil trest povinnej práce podľa § 54 Tr. zákona, nakoľko tento druh trestu považuje za významnú alternatívu k trestu odňatia slobody, čoho dôkazom je aj tá skutočnosť, že ho nie je možné uložiť vedľa trestu odňatia slobody a v prípade nevykonania trestu povinnej práce alebo nevedenia riadneho života v čase výkonu tohto trestu, je predsa povinnosťou súdu, tento trest premeniť na nepodmienený. Tento názor súd opiera o to, že súčasne je pri takto uloženom treste navyše ešte páchatel okrem dohľadu nad výkonom práce aj podrobený kontrole v tom smere, či po dobu výkonu tohto trestu vedie riadny život.

Čo sa týka výmery trestu, súd uložil na polovici zákonnom stanovenej trestnej sadzby a to v rozsahu 100 (sto) hodín, pri maximálnom rozsahu 300 (tristo) hodín.

Súčasne súd uložil ešte obžalovanému v úmysle posilnenia účelu trestného zákona aj peňažný trest vo výmere 300 (tristo) eur tak, ako to predpokladá ustanovenie § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona. Samozrejme súd postupujúc podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona uložil obžalovanému v prípade úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu aj alternatívny trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov.

Ďalej vzhľadom na splnenie účelu trestu uloženého obžalovanému, ktorý sa predmetného prečinu dopustil v súvislosti s vedením motorového vozidla v rámci cestnej premávky a prejavil sa ako vodič nerešpektujúci pravidlá premávky na pozemných komunikáciách, následkom čoho bolo spôsobenie

škody na majetku, mu súd podľa § 60 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 2 (dvoch) rokov a teda v prvej tretine trestnej sadzby, ktorá je 1 (jeden) rok až 10 (desať) rokov.

Súd postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd uložil obžalovanému. povinnosť nahradiť poškodeným: E. U., W.. XX.XX.XXXX, F. Š. Č.. XX, okr. Stropkov škodu v sume 1500,- eur, L. Y. T. L. škodu v sume 80,- eur, L. T. T. škodu v sume 120,- eur, a postupom podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd odkázal poškodenú E. U., nar. 14.07.1964, bytom Šandal č. 47, okr. Stropkov so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho vyhlásenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.